

Silenci, batec, perifèries

I esperarà la música, les palmes o l'enrenou per escolar-se precipitadament pel cor i la gola



Foto: Alba Rodríguez

No hi ha res sense la seva perifèria. Cap ciutat, cap poble, cap sentiment. Cap idea, cap relació, cap pla A. Tampoc cap pla B existeix sense una perifèria que l'envolti, sense els desitjos implícits que el sostenen, sense l'inconscient que dorm plàcidament sobre la seva escorça. La majoria de les perifèries no les veiem, no les sabem, això està clar. Fosc, vull dir. Però només te n'adones quan hi mires, en la foscor. I quan hi mires, és una mica menys perifèria. Un embolic tot plegat, sí.

I és un embolic també que la perifèria d'una ciutat sigui una ciutat. Li passa a Sant Adrià del Besòs, a L'Hospit de l'Orto i a tantes més. Però més estrany és quan la perifèria sí que és un barri i es fa dir ciutat. És el que li passa a Ciutat Meridiana, pensava l'altre dia mentre hi caminava. Que no és una ciutat, sinó un barri, el més pobre de Barcelona.

Anava a veure-hi *LaboratoriA: Una mujer fue la causa* (<http://lameva.barcelona.cat/districtecultural/es/agenda/una-mujer-fue-la-causa>), un espectacle que mira la dona en el flamenc i en la vida, l'art, el centre i la perifèria on sovint ens han volgut relegar. Us el recomano moltíssim (el 22 de març al Poble-Sec i el 29 a Baró de Viver, dins el Barcelona Districte Cultural, gratis). Després de l'espectacle va haver-hi un petit col·loqui. Jo no el sentia gaire perquè una família al meu costat menjava chetos i bevia de llaunes que anava traient d'una màquina expendedora, clonc clonc tococlonc. Però perifèricament vaig sentir una dona del públic (la majoria érem dones, cap novetat als centres cívics, que no perifèrics cívics) dient que, a més de l'emocionant i virtuós art desplegat, li havien agradat molt els silencis. Una de les cantadores li va contestar que abans els silencis, com a tants artistes, els feien pànic, però que

després es van adonar que el públic els agraià.

I sí. Agraïxo enormement, als espectacles i a la vida, els silencis. Malgrat no ho sembli, perquè escric a raig, xerro sota l'aigua i faig broma, però sí, us ho dic, sense silencis tota la resta seria impossible. És als silencis on puc resseguir el fil d'allò que s'ha obert, allò que s'ha deslligat fa un segon en veure la bailaora desplegant ràbia, vida, resistència, tendresa. I és en aquell silenci que puc sentir uns nois jugant a dalt, a la plaça Roja. O potser són els latinos que ballen bachata al bar mentre el futbol intenta imposar-se, els gitanos rebent l'àvia que ha baixat una estoneta a la fresca o els magribins contemplant la vida tot passant i la que no passa.

És als silencis quan se sent la perifèria del que fins llavors era el nostre centre (aquell escenari, els acords d'aquella preciosa guitarra). I és als silencis on es planta l'ole d'algú que s'hi atreueix, i on es va covant l'altre ole, el que té vergonya de ser cridat llavors, i esperarà la música, les palmes o l'enrenou per escolar-se precipitadament pel cor i la gola, del batec cap a fora, cap a una altra perifèria, un altre centre.

V?deo: 271367471